

POLITICKÁ ORGANIZÁCIA SEVEROZÁPADNÉHO TERITÓRIA USA

GILBERT FUTÓ

Stupeň, forma, ročník štúdia: PhD., externá, 2.

Študijný program: teória politiky

Konzultant: bez konzultanta

Kľúčové slová: Severozápadné teritórium, Nariadenie 1784, Nariadenie pre správu Severozápadného teritória

Úvod

Územie rozprestierajúce sa na západ od pennsylvánskej hranice po rieku Mississippi, na juhu ohraničené riekou Ohio a na severe siahajúce až po 49° severnej zemepisnej šírky (ďalej len s.z.š.) tvorilo pri formovaní Spojených štátov amerických významnú úlohu tak z geopolitického, ako aj z federálneho a národného hľadiska. V tejto oblasti dochádzalo k stretu pôvodného indiánskeho obyvateľstva s prisťahovalcami z východného pobrežia, prevažne francúzskymi a britskými obchodníkmi a prieskumníkmi. Vojenskými konfliktami sa dostávali rozľahlé, z väčšej časti rovinné plochy pod správu európskych veľmocí, ktoré sa snažili čerpať zo strategickej polohy severozápadného územia. Víťazným ťažením v druhej polovici 18. storočia sa novoutvorený americký národ zmocnil od 500 do 900 kilometrov širokého pásu území ležiacich na východ od „rieky starého muža“.¹ Priaznivá geografická poloha severozápadu sprístupňovala cestu k Veľkým kanadským jazerám a ponúkala možnosti rybolovu a obchodovania s vtedajšími britskými územiami. Prepojenie Ontárijského jazera s riekou svätého Vavrinca ústiacou do rovnomenného zálivu poskytovalo širokú paletu vojenských a obchodných možností.

Vytvorenie Severozápadného teritória ako spoločných pozemkov konfederovaných Spojených štátov bolo vyvrcholením bojov o uznanie novozískaného územia mimo pôvodných trinástich kolónií. Tento moment sa stal katalyzátorom udalostí pre posilňovanie národného citenia, prehlbovania expanzívnej politiky, geografických výskumov a bádania, budovania infraštruktúry, laboratóriom demokracie, samosprávy, princípov prerozdeľovania pozemkov a vytyčovania medzinárodných a vnútorných hraníc. Postupné pripájanie západných častí kontinentu k federácii vytvorilo zo Severozápadného teritória bránu k osídľovaniu západu. Z pôvodného teritória sa do roku 1958 vytvorili štáty Ohio, Indiana, Illinois, Michigan a Wisconsin.

Počas postupovania území skončila podpisom Definitívnej mierovej zmluvy v mene najsvätejšej a nerozdeliteľnej Trojice 3. septembra 1783 Americká vojna za nezávislosť. Zmluva v prvom článku uznala pôvodných trinásť kolónií ako nezávislé a slobodné štáty a potvrdila vzdanie sa všetkých nárokov britskej Koruny na vládu, majetok a teritoriálne práva. Druhý článok stanovil hranice Spojených štátov. Od severozápadnej hrany Nového Škótska po 45° s.z.š., cez stred Ontárijského, Erijského, Hurónskeho a Horného jazera, vrátane ostrova Isles Royal, Dlhého jazera a cez Lesné jazero po západnú časť dovtedy preskúmaného územia. Západná hranica bola tvorená riekou Mississippi na juhu končiacou 31° s.z.š. Od tohto bodu smerovala na východ po rieku Apalachicola a jej pravý prítok,

¹ Pomenovanie rieky Mississippi ako „rieky starého muža“ (*Old Man River*) sa vyskytuje vo viacerých publikáciách. V príbehoch o ére parníkov od dvadsiatych rokov 19. storočia uvádza toto slovné spojenie autor Charles Brown. BROWN, C. E.: *Old Man River; upper Mississippi river steamboating day's stories, tales of the old time steamboats and steamboatmen*. University Pittsburgh, 1940.

rieku Flint. Ďalej vo východnom smere po riekou svätej Márie, ktorá sa vlieva do Atlantického oceána.²

1 Prvé pokusy o správu severozápadného územia

Americká vojna za nezávislosť si vyžiadala veľké množstvo finančných prostriedkov, ktoré bolo po jej ukončení potrebné splácať. Konfедераčný Kongres podľa Článkov konfederácie nedisponoval vo sfére výberu daní dostatočnými právomocami pre udržanie stáleho prísunu finančných prostriedkov do spoločnej pokladnice. Na západné územia sa v tomto momente začalo pozeráť ako na potenciálne riešenie. Pod tlakom Newburgského sprisahania³ a Pensylvánskej vzbury⁴ v prvej polovici roku 1783 Kongres zvažoval dva plány riešenia. Prvý, vojenský plán, sa pokúšal vytvoriť štát západne od rieky Ohio a pozemky rozdeliť medzi vyslúžených vojakov ako náhradu finančnej odmeny. Rovnako požadoval vytvorenie štátnej ústavy so zákazom otroctva na celom jeho území. Plán navrhol Rufus Putnam a na politickej scéne ho presadzoval Timothy Pickering, no nikdy nebol uvedený na schválenie Kongresom (Barrett, 1891, s. 7). Práve vytvorenie vojensky vyspelého samostatného štátu vo vnútrozemí by mohlo v budúcnosti prispieť k možným územným sporom a odtrhnutiu sa od únie.

Druhý plán, finančný, rozdeľoval západné územie podľa poludníkov a rovnobežiek, kedy jeden dištrikt mal byť tvorený dvomi stupňami s.z.š. a tromi stupňami západnej zemepisnej dĺžky (ďalej len z.z.d.). Dištrikty mali byť rozdelené na mestá a pokiaľ dištrikt dosiahne 20 000 mužských obyvateľov, môže byť prijatý do únie. Pozemky mali byť predávané s cieľom platenia národného dlhu. Výnimku mali tvoriť príslušníci armády, ktorí by za každý dolár, ktorý im Konfederácia bola dlžná, dostali parcelu o rozlohe 30 akrov. Ani tento návrh nebol úspešný, no na ich základe boli vypracované neskoršie návrhy (Barrett, 1891, s. 9 – 11).

V deň, kedy Kongres prijal návrh Virgínie o odstúpení územných nárokov severozápadných oblastí (1784), bol kongresovým výborom predstavený plán dočasnej vlády Západného teritória. Jeho predseda Thomas Jefferson bol tvorcom väčšiny ustanovení. Navrhoval rozdelenie územia podľa dvoch meridiánov (Falls of the Ohio, Kanhaway). Západnú hranicu mala tvoriť rieka Mississippi, východnú hranicu Ellicottova línia.⁵ Vtedajší vplyv Gréckej a Rímskej kultúry sa odrazil na navrhnutých pomenovaniach štátov. Na sever od 45° s.z.š sa mala rozprestierať Sylvánia. Medzi 45 – 43° s.z.š na západ od Michiganského jazera Michigania. Severne od 43° s.z.š. Dolného Michiganského polostrova Cheronesus. Medzi 43 – 41° s.z.š mali byť oblasti pomenované Assenisipia a Metropolitania rozdelené meridiánom Falls of the Ohio prechádzajúcim 85,7° z.z.d. s juhovýchodnou hranicou pretínajúcou meridián Kanhaway prechádzajúci 82,1° z.z.d.. Celé územie ležiace východne od tohto meridiánu malo niesť názov Washington. Medzi 41 – 39° s.z.š rovnako deleným meridiánmi sa mali nachádzať Illinoia a Saratoga. Najjužnejšie časti zasahujúce severné teritórium sa mali volať Polypotamia a Pelisipia. Ich poloha medzi 39 – 37° s.z.š už bola z väčšej časti pod hlavným tokom rieky Ohio⁶ (Mapa 1.1).

Komisiou nakoniec prešiel plán bez konkrétnych pomenovaní, no územné delenie ostalo nezmenené. Konfедераčný Kongres prijal 23. apríla 1784 tento návrh pod názvom Nariadenie 1784. Zákon predpokladal postúpenie aj ostatných častí severného teritória Kongresu a taktiež dával možnosť od-

² Definitívna mierová zmluva medzi Spojenými štátmi americkými a Jeho Britským Veličenstvom (*Definitive Treaty of Peace between United States of America and His Britanic Majesty*) 8 Stat. 80.

³ Medzi vojakmi Kontinentálnej armády v tábore Newburgh na rieke Hudson v štáte New York koloval 10. marca 1783 anonymný list, ktorý podnecoval vojsko k organizovaniu bližšie neurčenej akcie proti Kongresu na vymáhanie pohľadávok. Po zakročení hlavného veliteľa Kontinentálnej armády Georgea Washingtona sa 15. marca 1783 uskutočnilo stretnutie, na ktorom predniesol Newburghský príhovor (*Newburgh address*), v ktorom požadoval väčšiu trepezlivosť a dôveru v Kontinentálny Kongres (bližšie Channing, 1912, s. 377 – 379).

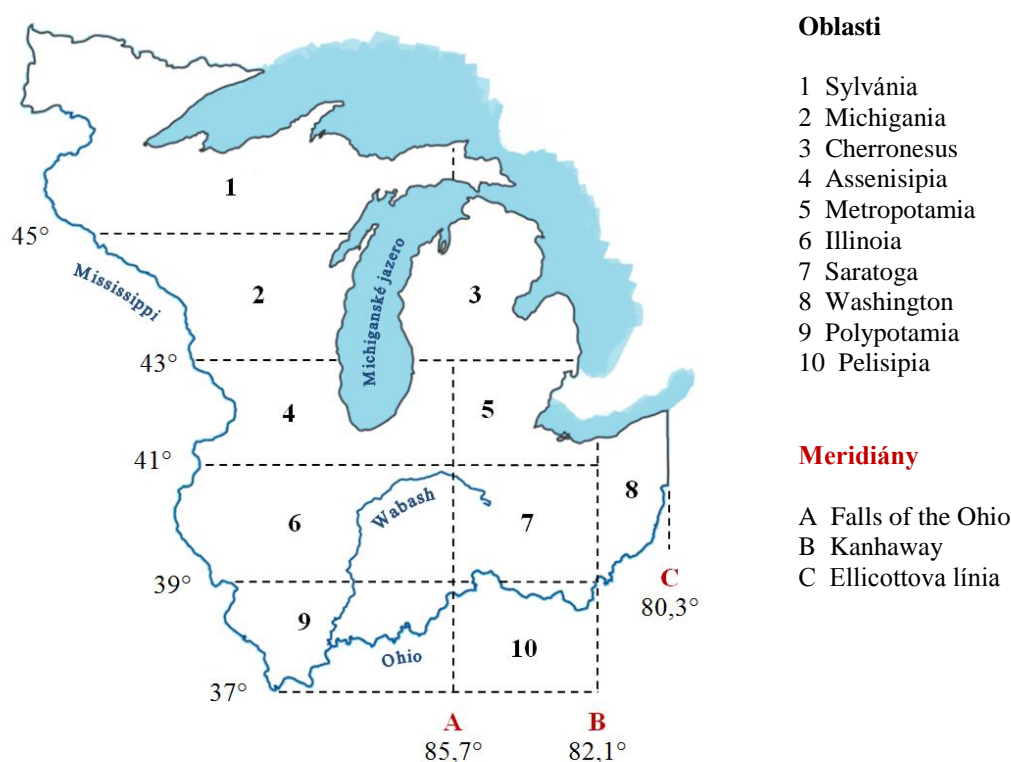
⁴ V júni roku 1783 sa vyše osemdesiat vojakov Kontinentálnej armády vydalo na pochod z mesta Lancaster do Filadelfie v štáte Pensylvánia. Po ceste sa k nim pripojilo dvesto až tristo ďalších vojakov a spoločne 21. júna obkľúčili budovu štátnej legislatívy, kde zasadal aj Konfедераčný Kongres. Ten zasadanie pod nátlakom prerušil. Vzburá bola zažehnaná povolaním 1500 vojakov pod velením Georgea Washingtona do Philadelphie (Webster, 1832, s. 247).

⁵ Západná hranica štátu Pensylvánia zameraná geodetom Andrew Ellicottom (bližšie Mathews, 1908).

⁶ Správa o vláde pre Západné teritórium – 1. marec 1784 (*Report on Government for Western Territory*). [Cit. 2014-28-3.] Prepis správy dostupný na internete: <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/jeffrep1.asp>.

kúpenia pôdy od indiánskych kmeňov. Nariadenie stanovilo sedem princípov vládnej organizácie.⁷ Keď jednotlivé štáty dosiahli počet 20 000 slobodných obyvateľov, mohli si podľa týchto princípov vytvoriť vlastnú ústavu a vládu. Keď štát dosiahol počet obyvateľov najmenej ľudnatého štátu pôvodných trinástich štátov, zástupcovia tohto štátu boli prijatí do Kongresu s rovnakými právami aké mali pôvodné štáty.⁸ Snaha Thomasa Jeffersona presadiť klauzulu o zákaze otroctva bola neúspešná. Jeho odchod na diplomatickú misiu do Francúzska (1784 – 1789) zabránil ďalším možnostiam podieľať sa na organizovaní západných území.

Mapa 1.1 Plán rozdelenia Západného teritória podľa Thomasa Jeffersona

(Zdroj: Vlastné spracovanie podľa Správy o vláde pre Západné teritórium)

2 Nariadenie pre správu Severozápadného teritória

Po prijatí Nariadenia 1784 a odchode Thomasa Jeffersona, hlavnú úlohu prebral budúci piaty prezident Spojených štátov, James Monroe. Jeho prieskumy severozápadného územia ho v roku 1786 presvedčili o potrebe novely dva roky starého nariadenia. Tvrdil, že takéto rozdelenie „zaappalačského teritória“ bude mať za následok politickú nestabilitu a odcudzenia sa od východných častí únie. V liste Thomasovi Jeffersonovi prezentoval svoju podporu vytvorenia menšieho počtu štátov s väčšou rozlohou.⁹ V marci predložil svoj návrh výboru, ktorý ho schválil v znení vytvorenia minimálne

⁷ Sedem princípov vládnej organizácie podľa Nariadenia 1784: (1) Štáty naveky ostanú súčasťou Konfederácie, (2) budú riadené Článkami Konfederácie, (3) nebudú zasahovať do rozdeľovania pôdy Kongresom, (4) budú súčasťou splácania federálneho dlhu podľa stanovených pravidiel, (5) neuvália žiadnu daň na územie a majetok Spojených štátov, (6) ich vláda bude republikánska a (7) pozemková daň osôb majúcich a nemajúcich bydlisko v danom štáte bude rovnako vysoká.

⁸ Nariadenie 1784 – 23. apríl 1784 (*Ordinance of 1784*). [Cit. 2014-28-3.] Prepis nariadenia dostupný v archívoch Kongresu na internete <<http://memory.loc.gov/service/rbc/bdsdcc/13401/0001.jpg>>.

⁹ List z 19. januára 1786 (James Monroe – Thomas Jefferson): „Viaceré moje cesty na západ, spolu so znalosťami týmto získanými ma presvedčili o nerozumnosti našich opatrení týkajúcich sa tohto územia. ... Som presvedčený o svojom názore, že mnoho najdôležitejších prvkov federálnej vlády bude slabo, ak nie priamo v opozícii, k ich záuj-

dvoch a maximálne piatich štátov v rámci Severozápadného teritória. Thomas Jefferson reagoval na Monroeov návrh v liste z Paríža, v ktorom oponoval tomuto usporiadaniu a vyjadril obavy o odčlenenie sa spomínaných štátov od Únie (Ober, 1954, s. 111). Tvrdil, že k obyvateľom zaappalačského regiónu sa je nutné správať ako k spoluobčanom, nie ako k subjektom. Polemizoval o rozdieloch v dvoch otázkach. V prvej sa pýtal ako môže byť rozdelené teritórium za Appalačskými vrchmi tak, aby prinieslo najlepší a okamžitý prínos pre oceánske štáty Únie. V druhom prípade si otázka dávala za cieľ objasniť, ako môže byť toto teritórium rozdelené, aby to vytvorilo najvyšší stupeň šťastia pre jeho obyvateľov. Za spravodlivú uznal Thomas Jefferson druhú otázku, na základe ktorej uvažoval o ďalších postupoch.¹⁰

Napriek jeho výhradám, bolo 13. júla 1787 Konfederačným Kongresom v New Yorku prijaté Nariadenie pre správu Severozápadného teritória (Hill, 1936, s. 334). Schvaľovanie prebiehalo v atmosfére tvorby federálnej ústavy na ústavodarnom zhromaždení vo Filadelfii, ktoré začalo 25. mája 1787.¹¹ Nariadenie obsahovalo štrnásť sekcií a šesť článkov. Prvá sekcia určila, že celé teritórium bude jeden subjekt, ktorý môže byť v budúcnosti rozdelený do dvoch častí. Odpor voči aristokratickým princípom bolo možné vidieť v druhej sekcii. Tá stanovila, že pozostalostný majetok bude rovnako rozdelený medzi všetkých potomkov a poskytovala široký detailný opis celého dedičského postupu. Dočasnú vládu tvorili guvernér, sekretár a traja sudcovia. Ich úlohou bola základná legislatívna a administratívna úloha s vyhradenými vplyvmi Kongresu Spojených štátov. Zastupiteľským orgánom bolo valné zhromaždenie. Pozostávalo z guvernéra, legislatívnej rady (päť členov menovaných Kongresom) a snemovne reprezentantov, do ktorej mohli byť zvolení zástupcovia miest alebo okresov Teritória, ktoré dosiahli počet 5 000 slobodných mužských plnoletých obyvateľov. Vo svetle novej federálnej ústavy sa do nariadenia dostali viaceré podobné, no aj progresívne prvky.¹² Taktiež bol v článku päť oficiálne potvrdený návrh Jamesa Monroea, ktorý hovoril o vytvorení nie menej ako troch a nie viac ako piatich štátov a definoval hranice Teritória. Stanovil, že pokiaľ štát dosiahne 60

mom [pozn. nových štátov]. Namiesto ich oslabenia a podriadenia našim zámerom, sme im dali celú silu akú sme mohli. Oslabiť ich a zároveň im poskytnúť základné služby bude možné redukovaním počtu štátov. Veľká časť teritória je mizerne chudobná, hlavne oblasti pri Michiganskom a Erijskom jazere. Oblasť [pozn. riek] Mississippi a Illinois sú tvorené rozľahlými rovinami, ktoré, ako sa zdá, nemali a ani nebudú mať na sebe jedinú krovinu po nasledujúce roky. Dištrikt, do ktorého tieto územia budú spadať, preto nikdy nedosiahne dostatočný počet obyvateľov pre oprávnenie na členstvo v Konfederácii a medzičasom ľudia, ktorí budú osídľovať toto územie, budú riadení rezolúciami Kongresu, v ktorom nebudú reprezentovaní.“ (Ober, 1954, s. 186).

¹⁰ List z 9. júla 1786 (Thomas Jefferson – James Monroe): „S ohľadom na štáty za [Appalačskými] vrchmi, budú ich obyvatelia šťastnejší, ak budú rozdelení do štátov s rozlohou 30 tis. štvorcovým míľ, takmer tak veľké ako Pennsylvánia alebo do štátov s rozlohou 160 tis. štvorcových míľ, trikrát tak veľké ako Virgínia po Alleghany? Nielenže budú šťastnejší v štáte s priemernou rozlohou, ale taktiež je to jediný spôsob, ktorým môžu existovať ako štandardná spoločnosť. Berúc do úvahy americkú povahu vo všeobecnosti, tak konkrétne s týmito ľuďmi spolu s energickou povahou našich vlád by sa štát tak rozľahlý ako 160 tis. štvorcových míľ, čoskoro rozdrobil na menšie jednotky. To sú okolnosti, ktoré zredukovali indiánske obyvateľstvo do malých spoločenstiev. Tie by spôsobili podobný efekt na náš ľud. Tí by síce neboli rozdelení na malé kúsky, pretože sú viac prispôbení na podriadenie sa a viac si ctia vládu zákona, ale určite by sa tým obrátil prirodzený chod vecí, pokiaľ by na pobreží oceánu boli vytvorené malé štáty a za pohorím veľké. Pokiaľ môžeme svedomito povedať, že veľké štáty za pohorím urobia ľudí šťastnejšími, musíme sa stále opýtať, či by odporovali začleneniu do veľkých štátov. Určite nie, a pokiaľ by sa chceli oddeliť, nemohli by sme im v tom zabrániť. Skončili by oddelením sa od Konfederácie a stali by sa jej nepriateľmi. Preto sa radšej pozerajme dopredu a uvidíme pravdepodobný sled udalostí. Krajina sa isto rozdelí na malé alebo priemerné štáty. Pokiaľ ich teraz na také rozdelíme, podriadia sa a my budeme mať výhodu organizovať ich pre dosiahnutie najlepšej kombinácie záujmov.“ Id.

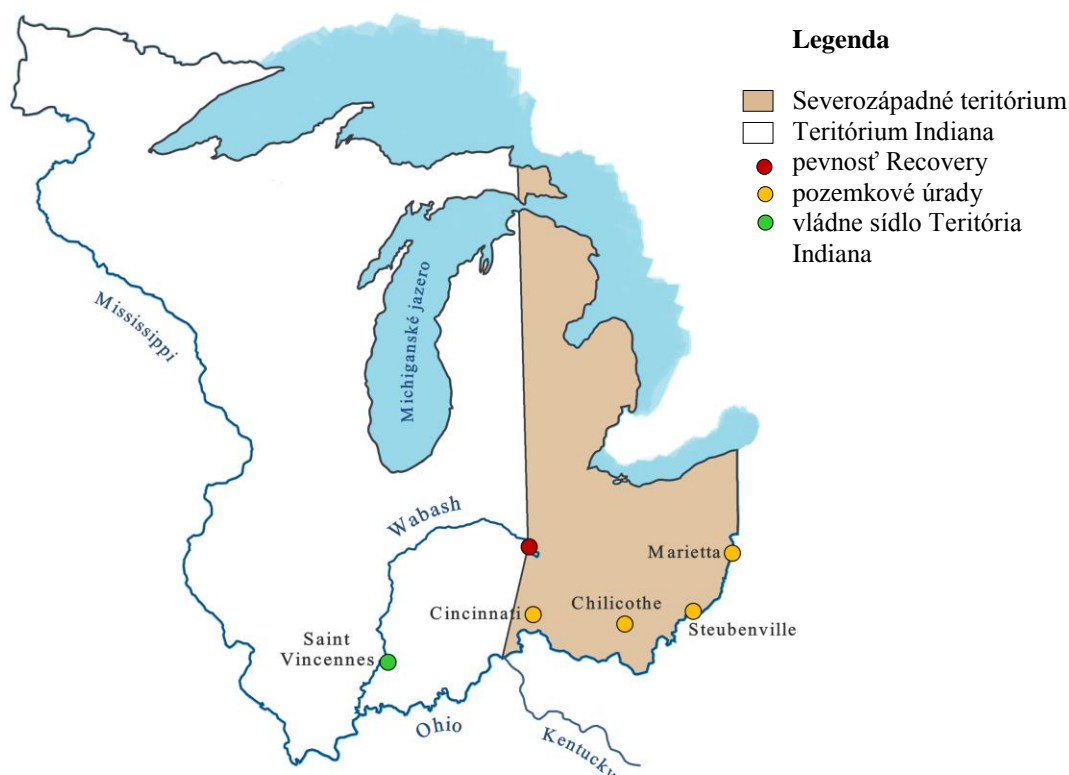
¹¹ Oficiálne sa zhromaždenie začalo 14. mája 1787, no v tomto momente boli prítomní len delegáti z Virgínie a Pennsylvánie, čím nedošlo k naplneniu potrebného kvóra siedmich štátov na otvorenie rokovaní. Kvórum bolo naplnené o 11 dní neskôr príchodom delegátov z New Jersey.

¹² Zabezpečenie slobody vyznania (článok 1), práva na *writ of habeas corpus*, právo na súdne konanie pred porotou, primerané pokuty a žiadne kruté alebo nezvyčajné tresty. Pri využívaní súkromného majetku mal mať vlastník nárok na plnú náhradu. Nesmel byť prijatý žiadny zákon prekážajúci riadnemu plneniu zmlúv a záväzkov (článok 2). V teritóriu malo byť zakázané otroctvo alebo nedobrovoľné služobníctvo, avšak všetci uprchnutí otroci z iných štátov mali byť vydaní späť ich majiteľom (článok 6).

000 slobodných obyvateľov, bude prijatý do Únie na rovnakej úrovni s pôvodnými štátmi a bude môcť prijať trvalú štátnu ústavu a vládu, ktorá musí byť republikánska.¹³

V roku 1800 došlo k prvému deleniu Teritória na dve časti tak, ako to umožňovala prvá sekcia nariadenia. Zákomom zo 7. mája sa na 24. výročie podpísania Deklarácie nezávislosti vytvorilo Teritórium Indiana. Jeho hranice sú definované v prvej sekcii zákona. Od miesta, kde sa rieka Kentucky vlieva do rieky Ohio po pevnosť Recovery a odtiaľ priamo na sever po hranicu s Kanadou. Podľa šiestej sekcie sa vládny sídlom Severozápadného teritória stalo mesto Chilicothe na rieke Scioto a novovzniknuté Teritórium Indiana bolo spravované zo Saint Vincennes na rieke Wabash.¹⁴

Mapa 2.1 Severozápadné teritórium po rozdelení v roku 1800

(Zdroj: Vlastné spracovanie)

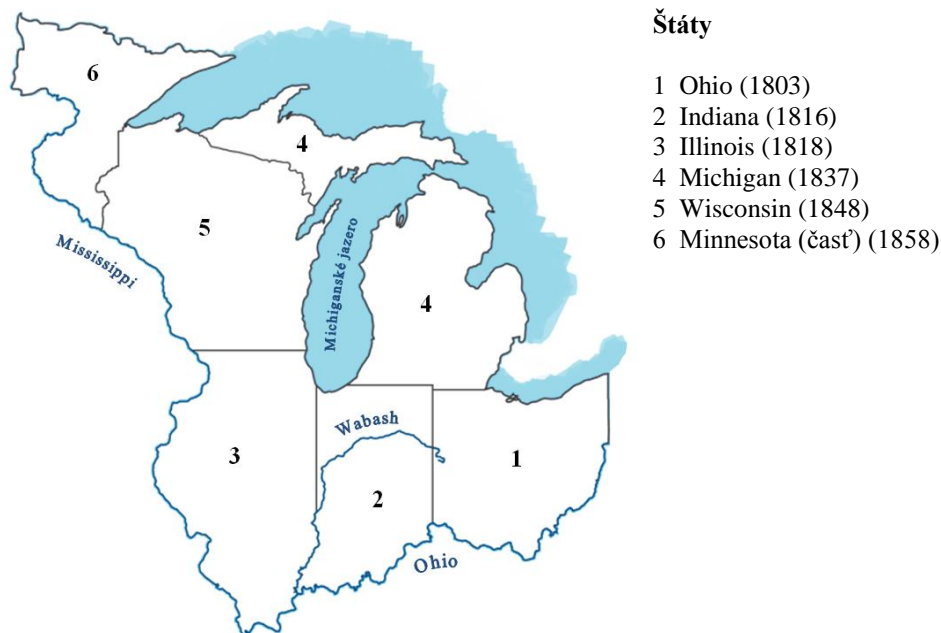
Správa územia sa riadila pôvodným nariadením z roku 1787. V štyroch mestách (Cincinnati, Chilicothe, Marietta, Steubenville) boli zriadené úrady na predaj pôdy a vedenie pozemkových záznamov.¹⁵ V týchto južných mestách sa sústreďovala riedko osídlená populácia. Severnejšie časti teritória stále patrili indiánskym kmeňom. Prvé stále osídlenie v Severozápadnom teritórii (v meste Marietta) bolo založené príchodom Pionierov k ústiú rieky Muskingum v štáte Ohio 7. apríla 1788.¹⁶

¹³ Nariadenie 1787 (*An Ordinance for the Government of the Territory of the United States North West of the River Ohio*). [Cit. 2014-28-3.] Prepis nariadenia dostupný na internete <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/nworder.asp>.

¹⁴ 7. máj 1800 – Zákon o rozdelení teritória Spojených štátov severozápadne od rieky Ohio na dve oddelené vlády (*An act to divide the territory of the United States northwest of the Ohio into two separate governments*) 2 Stat. 58.

¹⁵ 10. máj 1800 – Zákon pozmeňujúci zákon pomenovaný „Zákon upravujúci predaj pôdy Spojených štátov v teritórii severozápadne od rieky Ohio a nad ústím rieky Kentucky“ (*An act to amend the act intituled „ An act providing for the sale of the lands of the United States, in the territory northwest of the Ohio, and above the mouth of Kentucky river.“*) 2 Stat. 73.

¹⁶ Boli to prevažne členovia spoločnosti Ohio Company, ktorí si odkúpili časť pôdy v juhovýchodnej časti štátu Ohio. Citácia: Cutler, 1888, s. 5.

Mapa 2.2 Štáty vytvorené zo Severozápadného teritória

(Zdroj: Vlastné spracovanie)

Záver

Oblasť dnešných štátov Ohio, Indiana, Illinois, Wisconsin a Michigan ovplyvnila geopolitické, sociálne aj ekonomické nazeranie na identitu a úlohu Spojených štátov na prelome osemnásteho a devätnásteho storočia. Územie, spočiatku obývané indiánskymi kmeňmi, sa stalo miestom nových možností pre rýchlo sa rozvíjajúcu spoločnosť pôvodných trinástich kolónií. Explorácia rozľahlých severozápadných pláni odhalila prírodné bohatstvá a zdôraznila dôležitú úlohu daného územia z pohľadu obranyschopnosti a rozširovania vplyvu novej federálnej únie. Novoorganizované Severozápadné teritórium sa do histórie zapísalo ako prvé spoločné vlastníctvo Spojených štátov. Experimentálnymi opatreniami z oblasti prerozdeľovania pôdy, uzatvárania zmlúv s indiánskymi kmeňmi a vytvárania dočasných administratívnych jednotiek, sa ustanovili základné princípy teritoriálnej správy, na základe a ponaučeníach ktorých sa postupovalo pri budúcej expanzii. Schémy postupov získavania a organizácie národnej domény sa stali základom pre politické a diplomatické zručnosti v podobných situáciách. Po odkúpení Španielskej Louisiany v roku 1803 sa od severného toku rieky Mississippi posunula severozápadná hranica Spojených štátov v priemere o tisícpäťsto kilometrov, čím sa územie ležiace severozápadne od rieky Ohio stalo tranzitnou oblasťou pri postupe do vnútrozemia. Priekopnícke projekty budovania infraštruktúry podporované federálnou vládou dovoľovali stanovovať hranice exekutívnych a legislatívnych kompetencií. Najdôležitejšiu úlohu však teritórium zohralo pri obrane národnej suverenity vo vojne v roku 1812, v ktorej neskoršími víťazstvami na severnom fronte dopomohlo k udržaniu predvojnových hraníc s Kanadou. Po pripojení ďalších častí k federálnej únii a vyhlásení nezasahovania do európskych záležitostí, sa od tridsiatych rokov devätnásteho storočia stráca jedinečný význam územia, ktoré sa dostáva do širších zoskupení podobne organizovaných štátov Únie. Tieto okolnosti neskôr prispeli k dočasnému rozpadu Spojených štátov počas Americkej občianskej vojny. Prevalha princípov vytvorených a aplikovaných v Severozápadnom teritóriu pri tvorbe americkej štátnosti na konci osemnásteho storočia, na ktorých mali byť Spojené štáty založené, však dokázala prekonať aj túto občiansku krízu, čím sa len potvrdil historický význam bývalého Severozápadného teritória.

Literatúra:

BARRETT, J. A.: Evolution of the Ordinance of 1787. The Knickerbrocker Press. 1891.

BROWN, C. E.: Old Man River; upper Mississippi river steamboating day's stories, tales of the old time steamboats and steamboatmen. University Pittsburgh, 1940.

CUTLER, J. P.: The founders of Ohio: brief sketches of the forty-eight pioneers who, under command of General Rufus Putnam, landed at the mouth of the Muskingum River on the seventh of April, 1788, and commenced the first white settlement in the Northwest Territory. Robert Clark & Co, 1888.

Definitívna mierová zmluva medzi Spojenými štátmi americkými a Jeho Britským Veličenstvom (*Definitive Treaty of Peace between United States of America and His Britanic Majesty*) 8 Stat. 80.

HAMILTON, A. – MADISON, J. – JAY, J.: Listy federalistov. Bratislava: Kalligram 2002.

HILL, R.: Journals of the Continental Congress, 1774 – 1789. Volume XXXII. January 17 – July 20 1787. GPO, Washington, 1936.

CHANNING, E.: A History of the United States. The Macmillan Company, 1912.

MATHEWS, C.: Andrew Ellicott, his life and letters. The Grafton Press, 1908.

Nariadenie 1784 – 23. apríl 1784 (*Ordinance of 1784*). [Cit. 2014-28-3.] Prepis nariadenia dostupný v archívoch Kongresu na internete <<http://memory.loc.gov/service/rbc/bdsdcc/13401/0001.jpg>>.

Nariadenie 1787 (*An Ordinance for the Government of the Territory of the United States North West of the River Ohio*). [Cit. 2014-28-3.] Prepis nariadenia dostupný na internete <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/nworder.asp>.

OBERG, B.: The Papers of Thomas Jefferson, Volume 9: November 1785 to June 1786. Princeton University Press, 1954.

OBERG, B.: The Papers of Thomas Jefferson, Volume 10: June 1786 to December 1786. Princeton University Press, 1954.

Správa o vláde pre Západné teritórium – 1. marec 1784 (*Report on Government for Western Territory*). [Cit. 2014-28-3.] Prepis správy dostupný na internete <http://avalon.law.yale.edu/18th_century/jeffrep1.asp>.

WEBSTER, N.: History of the United States: To which is Prefixed a Brief Historical Account of Our [English] Ancestors. Durrie & Peck, 1832.

Zákon o rozdelení teritória Spojených štátov severozápadne od rieky Ohio na dve oddelené vlády (*An act to divide the territory of the United States northwest of the Ohio into two separate governments*) 2 Stat. 58.

Zákon pozmeňujúci zákon pomenovaný „Zákon upravujúci predaj pôdy Spojených štátov v teritóriu severozápadne od rieky Ohio a nad ústím rieky Kentucky“ (*An act to amend the act intituled „An act providing for the sale of the lands of the United States, in the territory northwest of the Ohio, and above the mouth of Kentucky river.“*) 2 Stat. 73.